

hjælp har paa dem, der modtage den, har vist sig at være af den Beskaffenhed, at Samfundet er vel tjent med paa anden Maade at yde Understøttelse til hæderlige og stræbsomme Mennesker, der enten paa Grund af Sygdom, Arbejdsløshed eller andet Uheld ere komne til at leve under saadanne Forhold, at de trænge til Støtte. Netop fordi den Hjælp, der ydes udenfor det offentlige Fattigvæsen, har vist sig at være i Besiddelse af en saadan Evne til at anspore til Selvopholdelse og til Bevarelse af Selvagtelsen, forekommer det mig at være i Samfundets velforstaaede Interesse at støtte en Bestræbelse, der gaar i Retning af, at saa mange som muligt holdes borte fra det offentlige Fattigvæsen.

Men Kommunerne ere højst forskelligt stillede med Hensyn til Evnen til at yde Hjælp. En Del Kommuner har en stor Arbejderbefolkning, hvoraf mange under forskellige Forhold kunne komme til at trænge til Hjælp, medens der kun er en forholdsvis ringe Skatteevne, fordi de mangle store Skatteydere. Andre Kommuner ere derimod saaledes stillede, at de kun have en lille Arbejderbefolkning, men en stor Stab af større Skatteydere, saa at de kunne holde en lav Skatteprocent, og det er derfor ret naturligt, at man søger at udligne de sociale Udgifter derved, at Staten yder Bidrag til Kommunerne i Forhold til det Beløb, de have ydet til sociale Udgifter. Det har ogsaa vist sig, at Kommunerens Repræsentanter med Styrke kræve, at Staten skal yde Bidrag dertil i samme Forhold, som man gik ud fra ved Lovens Givelse, nemlig en Trediedel af det Beløb, Kommunerne have ydet til Hjælpekasserne. Paa Købstadforeningens Møde den 24. Januar 1912 blev det med alle Stemmer af de tilstedeværende Repræsentanter uden Hensyn til Partifarve, af saavel Højremænd som Venstremænd og Socialdemokrater, vedtaget at opfordre Staten til at yde et Beløb til Hjælpekasserne af en saadan Størrelse, at der mindst refunderes en Trediedel af det Beløb, der er ydet til Hjælpekasserne. Jeg sagde: enstemmigt, men det er ikke ganske rigtigt, thi 4 stemte imod, det var 4 Højremænd, og de gjorde det, fordi de ikke kunde faa vedtaget en lille Ændring, de havde foreslaet. Men alle de øvrige stemte for denne Resolution, og der fremkom endog fra flere Sider ret kraftige Udtalelser om, hvorledes man vilde optræde overfor dem, der viste Vrangvillie i i saa Henseende. Det forekommer mig derfor, at der er Grund for Lovgivnings-

magten til at være lydhør overfor de Krav, der med saa stor Enstemmighed stilles af Kommunalbestyrelserne. Staten bør ikke — og den kan heller ikke være tjent dermed — afvise det Krav om at lade tilflyde Kommunerne den Trediedel, som de sikkert have gjort Regning paa, og som jeg mener, de ogsaa ere berettigede til at vente vil blive ydet i Fremtiden.

L. Reventlow: Efter de fyldige og særdeles oplysende Udtalelser den højtærede Landbrugsminister fremsatte angaaende den Maade, hvorpaa Ministeriet er gaaet frem ved Bekæmpelsen af Mund- og Klovesygen, kan jeg indskrænke mig til faa Bemærkninger. Jeg kan ikke være ganske enig med det ærede Medlem her foran mig, det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), i den Bebrejdelse, han rettede til den højtærede Landbrugsminister, fordi denne i den senere Tid ikke har slaaet Besætninger ned. Det ærede Medlem sagde, at Landbrugsministeren var gaaet over til et helt andet Princip, tidligere fulgte han Nedslagningsprincippet, nu var han gaaet over til Afspærringsprincippet. Det er ikke helt rigtigt, thi i Virkeligheden anvendte Ministeriet lige fra Begyndelsen begge disse Principper, og jeg tror, at den Maade, hvorpaa det har benyttet Nedslagningsprincippet, er rigtig. Det er gaaet frem paa den Maade, at det har slaaet ned, hvor der er fremkommet sporadiske Tilfælde, hvor det ikke gjaldt store Summer. Hvor der pludselig er kommet et Tilfælde i en Egn, har det slaaet ned, og er der kommet et Par til, har det ogsaa slaaet ned. Det har ikke kostet overmaade mange Penge. Men har Sygdommen først grebet om sig, er Ministeriet holdt inde med Nedslagningen, og det er rigtigt, fordi de Summer, der vilde være gaaede med, hvis man havde fortsat, vilde, efter den højtærede Landbrugsministers Udsagn, være naaede op over 2 Mill. Kr. (K. M. Klausen: Nej, 1 Million.) 1 Million? (Landbrugsministeren [Anders Nielsen]: Det var til Nytaar blot.) Ja, det bliver altsaa omtrent 2 Millioner. Det vilde være en Sum, synes jeg, som var for stor at ofre derpaa. Og desuden er det, at faa sin Besætning slaaet ned, en alvorlig Sag for en Landmand. Vel faar han delvis Erstatning for den nedslaaede Besætning, men den kan umuligt erstattes ham paa en saadan Maade, at han kan faa en Besætning Mage til. En Ejer ofrer gerne f. Eks. Halvdelen af Besæt-